

A G N E L L I

In Eremo cibavit, qui de caute aquam produxit, manus gravis Amalech interiit, qui Chananaeum Regem contrivit; qui Ethan fluvia siccavit; qui laticem potus amarum, & indistum per lignum potabilem fecit, qui insina verba legis in binis lapideis Tabulis accepit, cuius facies Solis rutilum superavit, qui terrae serpentem pro plaga Israëlitica in Eremo exaltavit, cuius inimicos terra absorbitur, qui vitulum aureum confregit, qui cum Deo, quasi cum amico, facie ad faciem locutus est, qui per columnam nubes diei, & noctis igneam Israëliticum protegebat exercitum; cuius super hoc omnia Angelus in ministerium datus est, dicente Domino: ecce mitti Angelum meum, qui praecedat te, & custodiat semper. Ita huic Viro S. Johanni custodem corporis ex Cœlis Angelum misit; sed ista omnia, quia superioris nodis alligata enixius reliqui, quomodo justificetur homo, aut quomodo in peccatis moretur, vel condemnetur, in frequenti sermone, ut fastidium non creetur, in Vita Sancti alterius Viri, donante Domino, gratanter nunciato. Rexit autem Beatissimus iste Johannes Ecclesiam suam annos (1) XVI., menes X., dies XVIII.

OBSERVATIONES AD VITAS S. JOHANNIS ANGELOPTI, ET JOHANNIS II.

Chronologica recapitulatio. Cubiculariorum officium. Subdita in Basilicæ locus. Monasterii nomine apud Agnellum quid veniat? Mortuorum corpora an intra Basilicas sepeluntur? Nonnulla ad Chronologiam spectantia pro Atilæ, & Theodorici ætate. Eorundem Acta illustrata. Valentiniæ Privilegium pro Ravennate Ecclesia suppositum. Gallæ Placidæ Stemmata, Paternum, ac Maternum. Liturgica nonnulla.

I. Ex allatis supra in Dissertatione postrema apparet, buc in unum duorum saitem Episcoporum ejusdem nominis Acta confluxisse. Porro facili negotio ea, que ad Angeloptem spectant, discernuntur, ac ea ferè sunt, que Valentiniæ adscriuntur, nonnulla vero ex his, que Gallæ Placidæ Augustæ. Dedicatio Sacelli à Lauricio constituta nullo modo ad Honorii tempora spectare potest ex Consulari nota Theodosii, de qua sua loca. Observandum etiam est, plura hic tradit à Theodorico, & aliis, que sunt per seponderem anticipata.

II. Duorum clarissimum Virorum labore Templo D. Laurentio dicatum à fundamentis ædificatum, ornatumque exhibet Agnello; prior Lauricius, secundus Opilio fuit. Lauricium Majorem cubiculi Imperatoris primò vocat, postmodum Architectum. De Opilio tradit ornasse eundem Templi faciem, & Basilicæ pretiosa donaria obtulisse. Quod spectat ad Lauricium vix alias inter officia Domus Augusta Imperatorum, sive Orientalium, sive Occidentalium mentio occurrit Majoris cubiculi. Fortè tamen munus hoc idem est, ac Praepositus Sacri Cubiculi, de quo in Cod. Theod.

A lib. 6. tit. 8., & l. penult. C. de Praeposit. Sac. Cubic. Anno CCCCXXII. Honorio XIII. & Theodosio X. Macrobum Virum inlustrem ad ejus munieris honorem provectum ostendit laudata Codicus Theod. lex, vivente adhuc Lauricio, qui prouide dignitatem antea gesserat. Quo autem gradu essent ex ejus legis Decreto, qui Praepositi munere functi fuerant, ostendit lex ipsa; qui Sacri Cubiculari nostri fuere Praepositi, vel nunc esse coepiunt, vel quos postea fors ad ascendendi hujus gradum fastigii devocari, ea dignitate fungantur, qua sunt prædicti, qui Eminentissimam Praetorianam, & Urbanam meruerint Praefecturam, aut certè militarem magisteriam protestatem: itaut si inter eos post depositas administrationes nulla dilectio; Cubiculari etiam nomine x̄x̄x̄ Præpositum vocatum indicant Acta in Concilio Ephesino contra S. Cyrillum, ubi κυβικάριος honoris causā dicitur μεγαλοπρέπειας, καὶ φιλόχρηστος. Episcola Comitis Irenæ ad Orientales; τῷ μὲν μεγαλοπρεπεῖστος, τῷ φιλόχρηστος Σχολαστικού, ἐπουσαὶ ἐμορογόνεμον, qua ad Lauricium tempora spectant, & ad ejus dignitatem discernendam. Ita Eunuchs, qui Cubiculariorum gregem constituebant, ad summos honores via patebat, ex quibus Lauricium unumfuisse conseqens fit. Architectum autem illum vocat Noster, quod ad struendæ præfuerit, & rationevi præscripsit. Nec aliud de Opilio statuendum censio, qui ornandam curaverat Basilicæ faciem, & pretiosa donaria religionis causā eidem Basilicæ contulerit, seque ibidem post fata tumultuandum voluerit.

III. Sepulcri hujus locum designat Noster, sed vocabuli barbarie tenebras affundit, que efficiunt ut ab eo explicata ulteriori explicatione indigent; & ipse, inquit, sepultus est Opilio parte mulierum circa medium Subditam. Quæ in Basilicæ est pars mulierum sat superque constat, nec plura addere vacat in recompertissima. Quæ vero ex Basilicæ ædibus Subdita nuncuparetur, non licuit usque in hanc diem cognoscere. Cum Christianorum Veteres Basilicæ tum Græca, cum Latine in partes interioris, ac exterioris distinguenterunt, ut saltē dignoscatur, an pars illa, que Subdita apud Agnellum audit, ad interioris, vel ad exterioris pertineret, pendere videtur à celebre questione illa, que plures exercuit Scriptentes, utrum videlicet intra Basilicas sepelirentur defunctorum Fidelium cadavera, quo de arguimento affirmativam sustinens, novissime egit cruditus, mibi arcta amictus vino uolo charus Ludovicus Maratorius, Dissert. 7. ad clarissimum Virum Johannem Ciampinum in primo Anecdoto rum suorum volumine nuper edito. Qua in re plurimam lucem ex Agnelli Operæ afulgere mibi videor videre. Solenne enim illi est distinguere inter Basilicas, seu Ecclesiæ, & Monasteria. Basilicarum, seu Ecclesiæstorum vocabulo intelligit, quod voces ipsæ sonant, nec ulteriori explicacione indiget. Monasteris vero ea vocat, que quidem Divino cultui dicata erant, sed Privatorum quodammodo usui interferviebant, nec publicis utriusque sexus Christianorum Conventibus patebant, quod Basilicarum juris erat; Oratoria, seu Sacella alii dixerunt. Distinctio inter Basilicam, & Monasterium passim in toto opere videre est. Locus tamen insignis occurrit infra in Vita S. Maximiani, ubi loquens de Basilica Sancti Stephani hoc habet; ad latera vero ipsius Basilicæ Monasteria parva subiungit, que omnia novis tessellis auratis, simulque promiscuis aliis calci infixis mirabiliter

(1) Vide præcedentem Dissertationem. Bacch.